Lietas Nr. 114005416
Lietas arhīva Nr. 1-0054-16

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Gulbenē 2016. gada 17.novembrī

Gulbenes rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese M.Bogdane

izskatīja rakstveida procesā administratīvā pārkāpuma lietu par /pers. A/ saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10] panta piektās daļas 8.punkta, sakarā ar /pers. A/ sūdzību par Saulkrastu pašvaldības policijas pārvaldes priekšnieka 2016.gada 3.augusta lēmumu Nr. 250077317/121 administratīvā pārkāpuma lietā Nr.250077317.

Aprakstošā daļa

2016.gada 16.jūlijā Saulkrastu novada pašvaldības policijas inspektors sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu-paziņojumu Nr.250077317 (turpmāk tekstā arī –protokols-lēmums), par to, ka 16.07.2016. plkst. 18:24, transportlīdzeklis AUDI, ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ bija novietots stāvēšanai Jūras prospektā uz ceļa Brūveļi-Ziemeļblāzma krustojumā, Zvejniekciems, Saulkrastu pagasts, Saulkrastu novads, neievērot Ceļu satiksmes noteikumu 121.6.punktā noteiktās prasības. Pamatojoties uz Ceļu satiksmes likuma 43.2 pantu, Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.[10] panta piektās daļas 8.punktu nolemts uzlikt transportlīdzekļa īpašniekam naudas sodu EUR 40 apmērā.

Nepiekrītot sākotnējam protokolam-paziņojumam, /pers. A/ to apstrīdēja Iestādē, kas ar 2016.gada 3.augusta lēmumu Nr. 250077317/121 administratīvā pārkāpuma lietā Nr.250077317 atstāja negrozītu pieņemto lēmumu par administratīvā pārkāpuma protokola - paziņojuma Nr.250077317 piemērošanu.

Iestāde pārsūdzētajā lēmumā atzinusi, ka administratīvā pārkāpuma protokols-Lēmums Nr.250077317 par CSN 121.6.punkta pārkāpumu sastādīts atbilstoši Ceļu satiksmes likuma 43.[2] panta «īpatnības administratīvajā procesā sakarā ar apstāšanās vai stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu" nosacījumus, 2006.gada 7.marta Ministru kabineta noteikuma Nr.182 „Kārtība, kādā noformējams administratīvā pārkāpuma „protokols - paziņojums par transportlīdzekļu apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu" prasībām, kā arī administratīvais sods piemērots atbilstoši LAPK 149.[10] panta piektās daļas 8.punktā noteiktajai sankcijai, tādējādi piemērotais naudas sods uzskatāms par samērīgu un adekvātu izdarītajam pārkāpumam, jo konkrēta naudas soda apmēru jau izvērtējis likumdevējs un to nav iespējams mīkstināt.

Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka izvērtējot administratīvā pārkāpuma Protokolu, lietā esošās fotogrāfijas Iestāde secina, ka transportlīdzeklis Audi A4 ar v/n /TL numurs/ bija novietots stāvēšanai Jūras prospektā un ceļa Brūveļi - Ziemeļblāzma, Zvejniekciemā, Saulkrastu pagastā, Saulkrastu novadā krustojumā un tuvāk par 5 metriem no tā. Iestāde uzskata, ka Protokols ir sastādīts pamatoti. Nav pamata domāt, ka amatpersonai būtu iemesls lietu sagrozīt, vai pretēji likumam sastādīt administratīvā pārkāpuma protokolu nepatiesi. Pārkāpuma faktu pierāda gan Protokols, gan pārkāpuma brīdī uzņemtās fotogrāfijas.

2016.gada 1.septembrī, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 288.panta otro daļu, Gulbenes rajona tiesā saņemta /pers. A/ sūdzība par Saulkrastu pašvaldības policijas pārvaldes priekšnieka 2016.gada 3.augusta lēmumu Nr. 250077317/121 administratīvā pārkāpuma lietā Nr.250077317.

Sūdzības iesniedzēja sūdzībā norāda, ka sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, nav ņemti vērā vairāki apstākļi, tas ir:

1) Ceļu satiksmes noteikumu 121.6 punktu aizliegts apstāties un stāvēt tuvāk par 5 metriem no tā, izņemot apstāšanos vai stāvēšanu pretim sānceļiem trīsvirzienu krustojumā, kur ir nepārtrauktā līnija 920. vai 921. ceļa apzīmējuma līnija vai sadalošā josla. Šajā apakšpunktā minētās prasības neattiecas uz vietām, kur uz brauktuves izbrauc no blakus teritorijas (pagalma, stāvvietas, degvielas uzpildes stacijas, uzņēmuma u.tml.).;
2) Ceļu satiksmes noteikumu 2.20 punkts nosaka, ka krustojums ir vieta, kur krustojas, piekļaujas vai atzarojas ceļi vienā līmenī. Minētajā gadījumā nav pārkāpts Ceļu satiksmes noteikums 121.6 punkts un novietotā mašīna atradās vairāk kā 5 metrus no krustojuma, ko var redzēt arī notikuma vietā uzņemtajos foto attēlos. Tādejādi, saskaņā ar LAPK 32.pantu nevar uzlikt sodu par pārkāpumu, kas nav izdarīts.;
3) Lietā nav iesniegtie pierādījumi mērījumiem, kas apliecina, ka ir tikuši pārkāpti Ceļu satiksmes noteikumi.

Sūdzības iesniedzēja, ņemot vērā sūdzībā aprakstītos apstākļus un Ceļu satiksmes noteikumus un to, ka nav izdarīts administratīvais pārkāpums, lūdz tiesu atcelt Saulkrastu pašvaldības policijas pārvaldes priekšnieka 2016.gada 3.augusta lēmumu Nr. 250077317/121 pilnā apjomā un izbeigt administratīvo lietvedību.

Saskaņā ar LAPK 289.[6] panta pirmo daļu, ar Gulbenes rajona tiesas tiesneses 2016.gada 6.septembra lēmumu lietu nolemts skatīt rakstveidā procesā. Lēmums nosūtīts lietas dalībniekiem ierakstītā sūtījumā 2016.gada 7.septembrī (lietas 21.lapa). Ar minēto lēmumu lietas dalībniekiem arī paziņots par tiesas sastāvu, lietas izskatīšanas laiku un nolēmuma pieejamības datumu; noteikts lietas dalībniekiem termiņš līdz 2016.gada 14.oktobrim, līdz kuram administratīvā pārkāpuma lietas dalībnieki var iesniegt tiesai paskaidrojumus, pieteikt noraidījumus, lūgt izskatīt lietu tiesas sēdē, kā arī iesniegt citus ar lietas izskatīšanu saistītos pieteikumus vai lūgumus

Līdz lietas izskatīšanas dienai no lietas dalībniekiem nav saņemti lūgumi izskatīt lietu tiesas sēdē, nav pieteikts noraidījums tiesnesei, nav saņemti ar lietas izskatīšanu saistīti pieteikumi vai lūgumi.

2016.gada 13.oktobrī sūdzības iesniedzēja iesniegusi paskaidrojumu, papildinot sūdzībā norādītos argumentus *(lietā nav pierādījumu (neviena mērījuma), kas apliecina, ka ir tikuši pārkāpti Ceļu satiksmes noteikumi). Sūdzības iesniedzēja* vēlas norādīt vēl sekojošus faktus un pierādījumus, kas apliecina, ka pārsūdzētais lēmums nav tiesisks, ka inkriminēto pārkāpumu viņa neizdarīja.

1) 2016.gada 16.jūlijā sūdzības iesniedzēja notikuma vietā uzņēmusi fotoattēlus. No minētajiem attēliem konstatējams, ka notikuma vietā nav

nevienas krustojumu apzīmējošas ceļa zīmes. Pie šādiem apstākļiem, nav nekāda pamata uzskatīt, ka sūdzības iesniedzējas automašīna atradās Jūras prospekta un ceļa Brūveļi - Ziemeļblāzma krustojumā. Konkrētajā vietā ir trīs dažādi (nevis viens) vienādas nozīmes krustojumi. To pierāda tas, ka katrā no tiem, atbilstoši Ministru kabineta noteikumu Nr.279 (01.01.2016) "Ceļu satiksmes noteikumi" 133.punktam, ir jādod ceļš tā transportlīdzekļa vadītājam, kas tuvojas no labās puses.

Attēlā Nr. 1 redzams, ka ceļa Brūveļi - Ziemeļblāzma malā ir nobraukāta zaļā zona (zāle) apkārt kokiem. Ministru kabineta noteikumu Nr.279 (01.01.2016) "Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk - CSN) 2.20.punkts nosaka, ka *krustojums ir norobežots ar iedomātām līnijām, kas savieno brauktuves pretējo malu noapaļojuma sākumu.* Zaļās zonas nobraukāšana, sliežu iebraukšana nekādi nepaplašina krustojuma robežas, kā arī neveido jaunu krustojumu.

Pēc notikuma, veicot fotografēšanu, sūdzības iesniedzēja ar soļiem izmērījusi ceļa Brūveļi – Ziemeļblāzma posma garumu starp abu krustojumu robežām. Tas bija aptuveni 20 metri. Audi A4 garums ir kādi 4,5 metri. No attēliem Nr.1, 2 ir redzams, ka sūdzības iesniedzējas automašīna atrodas ceļa posma vidū starp krustojumiem. Līdz krustojumu robežām vēl ir vieta automašīnām *(gan priekšā, gan aizmugurē).*

Veicot aprēķinu (20m-4,5m=15,5m/2=7,75 metri) var secināt, ka līdz krustojumu robežām uz abām pusēm bija vairāk par 5 metriem, t.i. sūdzības iesniedzējas automašīna atradās vismaz 2,75 metru attālumā no iespējama pārkāpuma robežas. No iepriekš minētā ir konstatējams, ka sūdzības iesniedzējas transportlīdzeklis Audi A4 /valsts numurs /TL numurs// atradās ceļa Brūveļi - Ziemeļblāzma posmā nevis krustojumā vai tuvāk par 5 m no tā. CSN 121.6 punkta prasības netika pārkāptas, pie administratīvās atbildības par Latviias Administratīvo pārkāpuma kodeksa (turpmāk - LAPK) 149.^{10} panta piektās daļas 8.punktā paredzēto pārkāpumu sūdzības iesniedzēja saukta nepamatoti.

Lietas materiālos nav neviena neapšaubāma un objektīva pierādījuma (mērījumu, fotogrāfiju), kas apstiprinātu protokolā-lēmumā Nr.250077317 minēto, līdz ar to tajā norādītās ziņas ir vērtējamas kritiski, nekas tās neapstiprina. Arī policijas darbinieku iesniegtās fotogrāfijas neapstiprina administratīvā pārkāpuma izdarīšanu. LAPK 243.panta otrajā daļā noteiktais pierādīšanas pienākums nav izpildīts.

Pie šādiem apstākļiem ir jāņem vērā Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments 2009.gada 3.marta spriedums lietā Nr.SKA-48/2009: atbilstoši Latvijas Republikas Satversmes 92.panta nostiprinātajai nevainīguma prezumpcijai, jāpierāda ir personas vaina pārkāpuma izdarīšanā, nevis nevainīgums. Proti, nevainīgums tiek prezumēts, ja nav pierādījumu par pretējo. Ja persona tiek atzīta par vainīgu pārkāpumu izdarīšanā, lai gan lietā nav pierādījumu, kas pierādītu tās vainu, tiek pārkāpta nevainīguma prezumpcija.

Ņemot vērā iepriekš minēto, konstatētos faktus, ievērojot pierādījumu neesamību lietā, pamatojoties uz LAPK 239.panta 1.punktu, lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā ir izbeidzama.

2) Neskatoties uz to, ka inkriminēto pārkāpumu sūdzības iesniedzēja neizdarīja, viņa uzskata, ka Lēmums nav tiesisks arī tāpēc, ka tajā, pretēji LAPK 272.pantam, 286.panta otrajai daļai, 32.panta otrajai daļai, vispār nav ņemti vērā un vērtēti ne atbildību mīkstinoši apstākļi, ne pārkāpuma raksturs u.tml., nav lietderības apsvērumu. Netika ņemts vērā, ka sūdzības iesniedzēja nav ļaunprātīga pārkāpēja, administratīvos pārkāpumus neizdara *(policijas darbinieki par to varēja pārliecināties datu bāzēs, sodu reģistrā),* konkrētajā vietā satiksmes intensitāte bija maza, bija gaišais diennakts laiks, vieta pārskatāma, nebija nekādu draudu citiem ceļu satiksmes dalībniekiem vai viņu mantai. Pie šādiem apstākļiem, iespējamais pārkāpums bija atzīstams par maznozīmīgu. Līdz ar to, gadījumā, ja nu tomēr sūdzības iesniedzēja būtu nepareizi izpratusi CSN prasības un netīšām izdarījusi pārkāpumu, tad, saskaņā ar LAPK 21.pantu, 33.panta otro daļu, viņa lūdz tiesu izbeigt uzsākto administratīvā pārkāpuma lietvedību un atbrīvot viņu no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu.

Ņemot vērā visu iepriekš minēto, konstatētos faktus un apstākļus, administratīvo pārkāpumu apstiprinošu pierādījumu neesamību lietā, pamatojoties uz LAPK 21.pantu, 33.panta otro daļu, 239.panta 1.punktu, 243 .panta otro daļu, sūdzības iesniedzēja lūdz atcelt Saulkrastu pašvaldības policijas pārvaldes priekšnieka 2016.gada 3.augusta lēmumu Nr. 250077317/121pimā apjomā un izbeigt administratīvo lietvedību vai izbeigt uzsākto administratīvā pārkāpuma lietvedību un atbrīvot sūdzības iesniedzēju no administratīvās atbildības, aprobežojoties ar mutvārdu aizrādījumu (pārkāpuma konstatācijas gadījumā).

Motīvu daļa

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk tekstā arī – LAPK) 289.^{6} pantu, izskatot sūdzību administratīvā pārkāpuma lietā tiesai cita starpā jāizlemj: vai ir noticis administratīvais pārkāpums, vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā, vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu, vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību un kāds administratīvais sods piemērojams personai.

Lietā faktiski nepastāv strīds, ka sūdzības iesniedzēja bija novietojusi transportlīdzekli administratīvā pārkāpuma protokolā-lēmumā norādītajā laikā un vietā, bija uzskatāma par konkrētā transportlīdzekļa vadītāju.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 7.pants noteic, ka nevienam nevar piemērot ietekmēšanas līdzekli par administratīvo pārkāpumu citādi kā uz likuma pamata un likumā noteiktajā kārtībā. Lietvedība veicama, stingri ievērojot likumību.

No protokola-lēmuma izriet, ka sūdzības iesniedzēja administratīvi sodīta par Ceļu satiksmes noteikumu 121.6.punktā noteikto prasību neievērošanu. Secināts, ka transportlīdzekļa vadītājs ir izdarījis Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{10} panta 5.daļas 8.punktā minēto administratīvo pārkāpumu.

Tiesa konstatē, ka Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 149.^{10} panta 5.daļas 8.punkts paredz atbildību par apstāšanās un stāvēšanas noteikumu pārkāpšanu, t.i., par stāvēšanu krustojumā un tuvāk par pieciem metriem no tā.

Turklāt Ceļu satiksmes noteikumu 121. 6.punktā noteikts, ka aizliegts apstāties un stāvēt krustojumā un tuvāk par 5 m no tā, izņemot apstāšanos un stāvēšanu pretim sānceļam trīsvirzienu krustojumā, kur ir nepārtraukta 920. vai 921. ceļa apzīmējuma līnija vai sadaloša josla. Šajā apakšpunktā minētās prasības neattiecas uz vietām, kur uz brauktuves izbrauc no blakusteritorijas (pagalma, stāvvietas, degvielas uzpildes stacijas, uzņēmuma u. tml.).

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 292.1. un 291.2.punktiem - 920. ceļa apzīmējums – nepārtraukta līnija – sadala pretējos virzienos braucošu transportlīdzekļu plūsmas, apzīmē braukšanas joslu robežas bīstamās vietās, brauktuves posmus, kuros aizliegts iebraukt, transportlīdzekļu stāvvietu un stāvlaukumu robežas, brauktuves malu ceļu posmos, kuros aizliegts apstāties un stāvēt, kā arī atdala joslu, kas paredzēta noteiktu transportlīdzekļu braukšanai. Plata līnija atdala velojoslu no pārējo mehānisko transportlīdzekļu brauktuves vietās, kur uz ceļa vienā līmenī ar tā segumu ierīkota velojosla; 921. ceļa apzīmējums – dubulta nepārtraukta līnija – sadala pretējos virzienos braucošu transportlīdzekļu plūsmas uz ceļiem ar četrām vai vairākām braukšanas joslām;

Tātad, lai atzītu, ka sūdzības iesniedzēja ir izdarījusi LAPK 149.^{10} panta piektās daļas 8.punktā paredzēto pārkāpumu, jākonstatē, ka viņas transportlīdzeklis ir novietots stāvēšanai krustojumā un tuvāk par pieciem metriem no tā.

Tiesa secina, ka no protokolā-lēmumā norādītā būtībā izriet, ka sūdzības iesniedzējas darbības tikušas kvalificētas kā transportlīdzekļa novietošana stāvēšanai tieši krustojumā, nevis tuvāk par pieciem metriem no krustojuma. Konstatēt apstākļus, atšķirīgus no protokolā-lēmumā fiksētajiem, ne

augstāka iestāde, ne tiesa nedrīkst, lai nepārkāptu pie atbildības saucamās personas tiesības uz aizstāvību. Ne augstāka iestāde, ne tiesa savu nolēmumu nedrīkst balstīt uz pieņēmumiem par iespējamā pārkāpuma izdarīšanas apstākļiem, piemeklējot iespējami atbilstošus pierādījumus no protokolam pievienotajiem. Tiesai nav pienākums noskaidrot amatpersonas (administratīvā pārkāpuma protokola sastādītāja) protokolā neminētus apstākļus, kā arī nav jāmeklē pamatojums, bet gan tas jāpārbauda.

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 2.20.apakšpunktam - krustojums ir vieta, kur krustojas, piekļaujas vai atzarojas ceļi vienā līmenī, kā arī vieta, kur ceļu satiksme organizēta ar 409. ceļa zīmi. Krustojums ir norobežots ar iedomātām līnijām, kas savieno brauktuves pretējo malu noapaļojuma sākumu. Šis termins neattiecas uz vietu, kur uz brauktuves izbrauc no blakusteritorijas (pagalma, stāvvietas, degvielas uzpildes stacijas, uzņēmuma u. tml.) vai iebrauc tajā.

Atbilstoši Ceļu satiksmes noteikumu 2.8.apakšpunktam - brauktuve ir ceļa daļa, kas paredzēta transportlīdzekļu braukšanai. Ceļam var būt vairākas brauktuves, kuras norobežotas ar sadalošajām joslām vai barjerām.

No pierādījumiem lietā tiesa nekonstatē, ka transportlīdzeklis Audi A4, ar valsts reģistrācijas Nr./TL numurs/, būtu novietots tieši krustojumā. No lietā esošajiem fotoattēliem tas nav konstatējams. Nav konstatējams arī tas, ka fotoattēlos redzamā vieta būtu atzīstama par tādu, kur krustojas, piekļaujas vai atzarojas ceļi vienā līmenī, kā arī vieta, kur ceļu satiksme organizēta ar 409. ceļa zīmi, t.i., ka konkrētā vieta ir krustojums.

Kā redzams no pierādījumiem lietā, Saulkrastu novada pašvaldības policijas inspektors, veicot notikuma vietas fiksēšanu fotoattēlos un sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu-lēmumu, nav ar mērierīču palīdzību veicis attāluma mērīšanu un atspoguļošanu shēmā vai plānā, no kuras varētu nepārprotami redzēt, kur tieši atrodas konkrētā automašīna, vai arī - kādā attālumā no krustojuma bija novietots transportlīdzeklis. No lietā esošajām fotogrāfijām rodas pamatotas šaubas par to, no kādas vietas policijas inspektors ir novērtējis attālumu līdz stāvēšanai novietotajam transportlīdzeklim, kādā veidā pašvaldības policijas darbinieks vispār noteicis transportlīdzekļa atrašanās vietu.

Atbilstoši Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 243.panta otrajai daļai, pierādīšanas pienākums ir iestādei. Iestādei jāpierāda, ka persona izdarījusi administratīvu pārkāpumu, savukārt personai, kuru sauc pie administratīvās atbildības, nav jāpierāda savs nevainīgums.

No lietas materiāliem nav saprotams, kas traucējis pašvaldības policijas darbiniekam precīzi kvalificēt pārkāpumu, nav saprotams, kāpēc policijas darbinieks nav izmantojis visus iespējamos līdzekļus, kas turklāt neprasa būtisku resursu vai laika tērēšanu, piemēram, mērierīci, shēmas uzzīmēšanu.

Izvērtējot lietā sūdzības iesniedzējas 2016.gada 13.oktobrī iesniegtajam paskaidrojumam pievienotās fotogrāfijas, tiesa nevar izdarīt pārliecinošus secinājumus, kad tieši uzņemtas konkrētās fotogrāfijas, vai konkrētā automašīna nav tikusi pārvietota. Tomēr šajā gadījumā izšķirošas nozīmes nav sūdzības iesniedzējas iesniegtajām fotogrāfijām. Jo sūdzības iesniedzējai nav jāpierāda savs nevainīgums. Šajā gadījumā, sūdzības iesniedzēja, īstenojot savu aizstāvību, ir radījusi tiesai šaubas par tiem apstākļiem, kurus konstatējusi amatpersona administratīvā pārkāpuma protokolā-lēmumā.

Tiesa konstatē, ka administratīvā pārkāpuma lietā nav pierādīti konkrētie apstākļi, kas būtu par pamatu personas saukšanai pie administratīvai atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 8.punktu daļu un tieši par transportlīdzekļa novietošanu stāvēšanai krustojumā.

Saskaņā ar Latvijas APK 243.panta otro daļu pierādīšanas pienākums tiesā ir iestādei. Piemērojot administratīvo sodu, ir jāievēro nevainīguma prezumpcija, pierādīšanas nastai jāgulstas pēc iespējas uz amatpersonu un šaubu gadījumā risinājumam ir jābūt par labu privātpersonai (in dubio pro civis). Piemērojot sodu par administratīvo pārkāpumu, jābūt pierādītai personas vainai.

Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punkts nosaka, ka lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā nevar iesākt, bet iesāktā lietvedība jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Ievērojot Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 239.panta 1.punkta nosacījumus un LR Satversmes 92.pantā ietverto nevainīguma prezumpciju, lietvedība lietā ir izbeidzama.

Tiesa atzīst, ka lietā nav pierādīts, ka sūdzības iesniedzēja neievēroja Ceļu satiksmes noteikumu 121.6.apakšpunkta prasības un iestāde nepamatoti ir saukusi viņu pie atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{10}panta piektās daļas 8.punkta, tāpēc pārsūdzētais lēmums ir atceļams un lieta ir izbeidzama.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289^{6} ,289^{12}., 289^{13}. pantiem, tiesa nosprieda:

ATCELT Saulkrastu pašvaldības policijas pārvaldes priekšnieka 2016.gada 3.augusta lēmumu Nr. 250077317/121 administratīvā pārkāpuma lietā Nr.250077317, ar kuru atstāts negrozīts lēmums par administratīvā pārkāpuma protokola-lēmuma Nr.250077317 piemērošanu, un IZBEIGT LIETU.

Nosūtīt pēc šī nolēmuma spēkā stāšanās Saulkrastu pašvaldības policijai administratīvā pārkāpuma oriģinālllietu, atstājot administratīvā pārkāpuma lietā kopiju.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 darba dienu laikā no tā paziņošanas Vidzemes apgabaltiesā, iesniedzot sūdzību Gulbenes rajona tiesā.

Sprieduma sastādīšanas un pieejamības diena - 2016. gada 17.novembris.

Tiesnesis M.Bogdane